

EŞİT KÖŞE

Jülide Erdem

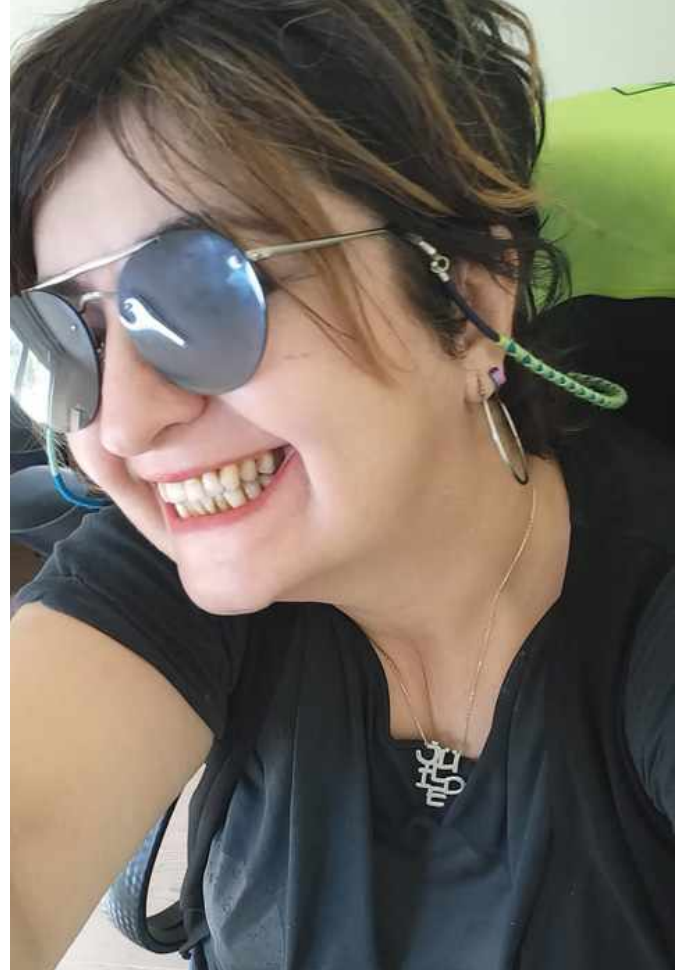
Kadın ve Anne olarak mühendislik!

53 Yaşındayım. İki oğlan annesiyim.

Bunları niye yazdım dersiniz? Eşimle aynı meslekdaş olarak hep özel sektörde proje bazlı çalıştık. Şehir seçmedik, iş beğenmemelik yapmadık. İşsiz kalmamak için birkaç şehir dolaştık. Ama genelde fedakârlığı hep kim yapıyor dersiniz? Tabii ki anneler. Mühendis falan olma da çok matah bişey olmuyor, şartlar size uymazsa siz şartlara uyuyorsunuz; yada malum sonuç (işsiz kalıyorsunuz..bu kadar basit..)

Sizinle paylaşmak istediğim anım ben henüz 32 yaşında, 10 senelik genç ve dinamik bir jeoloji mühendisi iken Trabzon Otoyolu'nda, maalesef birazcık da siyasi baskılar sonucu işsiz kalmamla ilgili olacak. O sırada küçük oğlumun doğmasına henüz dört sene varken, büyük oğlum da 5 yaşındayken evimizin yakınında (2000 yılları) kreş türü gündüz çocuk bakımevine büyük oğlumuzu götürüyorduk, sabah bırakıp akşam alma. Malum çok çok iyi bir eğitim olmasa bile benim için çok daha önemli olan şey vardı kreşte; sevgi ve ilgi. Bilhassa benim gibi şantiyeci yada şöyle söylemek daha doğru olur, geç saatte mesaisi biten anneleri ya da babaları gelene kadar çocukları oyalayıp, eğlendirip, hatta bazen uykuda bir vaziyette bize teslim ediyorlardı. Bu da beni haliyle memnun ediyor ve içimi rahatlatıyordu, fazla bir şey aramıyordum zaten. 2 sene 2 ay sonra Proje Müdürü beni yanına çağırıp "iş akdinize son vermek zorundayım, bu başarısız olduğunuz anlamın da değil Jülide Hanım, burda Trabzonlu hemşerilerimiz varken, hem kadın olmanız, hem dışardan (İzmir) gelmeniz rahatsızlık oluşturuyor" dedi. İmzayı attım, odasından çıktım. Bunu o zamana kadar ilk kez yaşamış bir genç mühendis olarak muthiş bozuldum, yüzüme yalancı bir gülümseme oturdu sadece " siz bilirsiniz" dedim.

Trabzon da yaşayanlar bilir, evim Trabzon Beşirli'de (tabii kreşte, çalıştığım şantiyem Of-İyidere arası. Daha yolu da yapmadığımız için nerden baksanız bir saatlik yol. İşten resmen atılmış biri olarak atlardım minübüse, eve doğru giderken ilk aklıma şu geldi; işten çıktığımı oğluma nasıl derim? Yada diyebilir miyim? Şimdi aradan yıllar geçince ve ben olayları üçüncü bir göz olarak dışardan bakınca, bu konular bana basit ve komik gelsede, o zaman çok da tecrubeli bir anne olmadığım için ve tabii ki genç de olduğumuz için çok zor geldi. O bir saatlik minübüs yolculuğunda kendimce doğru bir karar verdim, kreşe

işten çıktığımı söyleyecektim, yalana ya da kataküllüye gerek yoktu. Ama tembih edecektim öğretmenlere ki ben her sabah onu kreşe bıraktığımda beni işe gidiyorum sansın. Ama ben tekrar eve dönecektim, akşam da sanki iş dönüşü gibi evden gidip oğlumu alacaktım. Yeter ki oğlum annem isten çıkarıldı diye o küçücük beyninde derin düşüncelere dalmasın ve tabii ki mutsuz olmasın. İşte #ANNELİĞİN# insana yaptırdığı zararsız yalanlardan bir örnek size. Eşime de söyledim, "sen bilirsin" deyip kabul etti.

Sonuç: Tüm bu nostaljik anım da sonuç ne oldu dersiniz? Hiç tahmin etmeyeceğim bir şey oldu:

İş yerinden birkaç kız arkadaş işten çıktım diye bir akşam bana oturmaya gelmek istediler. Oğlum her zaman ki gibi halının köşe çizgilerin de oyuncak arabalarıyla bir ileri bir geri gelip oyun oynamakla meşgüldü. Bizi hiç dinlemediğini sanan ben annesi de rahat rahat sohbet

Beşirli sahil yolu

etmekteydik. Kızlardan biri bana usulca “evde nasıl, vakit geçiyor mu, sizin içinde zor olmuştur böyle pat diye çıkarılmak?” dedi. Ben hemen kendime geldim, yerde arabalarıyla oynayan oğlumun işaret ettim. Hani haberi yok gibisinden bir sürü mimikten sonra kızlar sustu, ama akabinde ne oldu dersiniz? Oğlum, hiç bizi dinlemediğini sandığım oğlum birden elindeki oyuncağı attı, bize döndü, ciddi ciddi “Anne!!! Seni işten KOVMUŞLAR, Öğretmenlerim öyle söylüyor, ben duydum” dedi.

Hiçbir şey diyemedim, buz gibi bir hava esti odada....

Sonra tabi ertesi günü kreşe gidip bütün bunları anlattım, herkes o yaştaki çocukların güzel yalan söylediğini; böyle bir şeyin asla konuşulmadığını beni ikna edip eve gönderdiler.

Oğlum şimdi 26 yaşında, bunu anlatsam asla hatırlamaz ve de çok üzülür zaten, sanki kendisinin bir

kabahatı varmış gibi.

O yüzden diyorum ki, acısıyla, tatlısıyla, size hayatta en tatlı ama bir o kadar da belki en hüzünlü anları yaşatan çocuklarımız bizim en kıymetlilerimizdir. Annelik bir lütuf gibi görünsede, nice anne olmadan o payeyi kazanan tanıdığımız kadınlar da vardır. ANNELİK DEĞERLİDİR; BİR İÇ SIZISIDIR... Ve belki de hiç bitmeyecek tek taraflı bir sevgi yumağıdır...

Anneler gününüzü ben de bir anne olarak kutlar; anneniz sağ ise lütfen bu yazıyı okuduktan sonra bir beş dakika da olsa telefon açarak sesini duyun derim...

Jülide ERDEM

Jeoloji Mühendisi

Mayıs 2022